

Viết mộng mơ

THƠ CHỢ LỘC

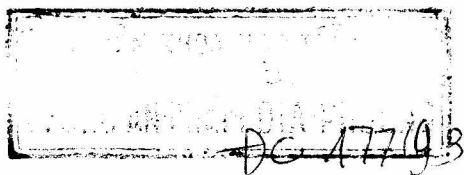

SỞ VĂN HÓA THÔNG TIN THỂ THAO LÂM ĐỒNG

ĐÀ LẠT MỘNG MƠ

Thơ chọn lọc

CHÂN THÀNH CẢM ƠN:

- * XÍ NGHIỆP IN BẢN ĐỒ ĐÀ LẠT
- * ANH PHẠM QUAN TRUNG, GIẢNG VIÊN TRƯỜNG ĐẠI HỌC ĐÀ LẠT
- * ANH PHẠM QUỐC CA, GIẢNG VIÊN TRƯỜNG ĐẠI HỌC ĐÀ LẠT
- * CHỊ NGUYỄN ĐỨC HẠNH, CÁN BỘ THƯ VIỆN LÂM ĐỒNG

**ĐÃ TẬN TÌNH CỘNG TÁC
VÀ GIÚP ĐỠ CHÚNG TÔI HOÀN THÀNH TẬP THƠ NÀY.**

SỞ VH - TT-TT LÂM ĐỒNG

Cùng bạn đọc

Các bạn đang có trong tay "Đà Lạt Mộng Mơ", tập thơ nhỏ của các tác giả trong và ngoài tỉnh viết về thành phố xinh đẹp và thơ mộng trên cao nguyên Lâm Viên hùng vĩ.

Từ rất lâu, Đà Lạt vốn đã trở thành địa danh nổi tiếng đối với nhiều người. Du khách đến với Đà Lạt không những để chiêm ngưỡng cảnh đẹp thiên nhiên và con người ở đây, mà còn để thưởng thức và tận hưởng không khí trong lành, mát mẻ của thành phố cao nguyên này. Trong khung cảnh ấy, hình như mỗi người khó có thể ghìm nén được những cảm xúc của lòng mình, để bật lên những dòng thơ chân thành và sâu lắng...

Nhân dịp thành phố bước vào tuổi 100, Sở VH-TT-TT Lâm Đồng xuất bản tập thơ "Đà Lạt Mộng Mơ" gồm những sáng tác chọn lọc của các tác giả viết về Đà Lạt.

Tuy nhiên, việc tuyển chọn sẽ không thể tránh khỏi những sơ xuất, rất mong được bạn đọc lượng thứ.

Hy vọng "Đà Lạt mộng mơ" sẽ là một trong những bông hoa nhỏ gửi đến bạn đọc nhân kỷ niệm 100 năm hình thành và phát triển thành phố Đà Lạt - một vùng non nước xinh đẹp và thơ mộng của Tổ quốc Việt Nam yêu dấu.

SỞ VH-TT-TT LÂM ĐỒNG

Mai Xuân Ngọc

ĐÊM MƯA

Đêm nay ta lui nơi nào?

Mưa giăng mờ mịt, gió gào ngàn thong

Về đâu? Hoàng lạnh mệnh mông

Từ mây thấp xuống, núi dòng buồn tẻ

Xa xa ánh lửa lập lòe

Lòng dân vẫn ấm, lối về biết sao ?

Đất thương dịch xé chiến hào

Bờ cao ngăn cá bơi vào bến sông.

Mưa rơi từng giọt thấm lòng

Chỉ trong khoảnh khắc, sao trông nghìn trùng.

Đêm nay ở lại lạnh lùng

Đêm nay không lửa, lòng nung nấu lòng.

Giấc mơ dưới giấc thành công

Mùi em sưởi ngọn lửa hồng đêm mưa.

Rừng Tam Giác, mùa thu 1953

TRỜI THU ĐÀ LẠT

Trời thu Đà Lạt mưa hoài
Khẽ long chân ấm, người ngoài tường đêm
Mấy ai đứng lặng bên thềm
Nghe từng giọt lạnh mà nhen tình nồng
Nỗi lòng trước ảnh Tây-Đông
Muốn tìm ai đó mà không rõ đường
Nợ trần trụi nẻo vẫn vương
Tơ lòng lắm mối yêu thương đã dày...
Đất trời muôn sự đổi thay...
Nợ tình trụi vắng ngàn cây vẫn chờ
Sương mai nhẹ rơi
Tuyết trái đường lơ
Thuyền ai vượt sóng bến bờ là đâu?
Mòn mỏi chờ lái đêm thâu
Vắng nghe ai đó hát câu "đồng hành"
Trời thu gió mát trắng thanh
Đèn ai thấp thoáng nhà tranh bên vừng
Thuyền chèo hương
Lái ngập ngừng

Bến hoang, bến đục đã từng xông pha
Đường trần vạn dặm còn xa
Trời êm biển lặng giúp ta đến bờ
Ruột lăm vốn sẵn đường tơ
Tầm ơi! nên gần với bờ dàu xanh
Ta yêu giọt nước trong lành.
Vượt bao sóng dữ tìm nhành "thiên hương"
Sống đời chỉ có yêu thương
Nợ trần mang nặng vấn vương chữ "đồng" ...
Chân trời còn mãi vầng hồng
Mệnh mong dứt rặng, đời lòng "Thiên hà"
Trời thu Đà Lạt muôn hoa...
Mưa thu rơi nhẹ cho ta mát lòng.

19/8/1992

Đà Lạt Trăng Mờ

Đây phút thương lòng đã hồi lâu
Trời mơ trong cảnh thức huyền mơ!
Trăng sao chìm dưới lòng sương nhạt
Như dòn lữ xa một ý thơ

Ai hãy làm thinh chờ nói nhiều
Để nghe dưới dãy nước hồ sâu
Để nghe lơ lửng un trong gió
Và để nghe trời giải nghĩa yêu

Khang thông lấp lánh đứng trong im
Cảnh là như in đã lặng chìm
Kư thức làm sao phân biệt được!
Sông Ngân Hà nổi giữa màn đêm.

Cả trời say nhuộm một màu trăng
Và cả lòng tôi chẳng nói rằng
Không một tiếng gì nghe động chạm
Dẫu là tiếng vỗ của sao băng.

Quách Tấn

Đà Lạt Đêm Sương

Bóng trắng lóng lánh mặt hồ im
Thời khắc theo nhau lái vải chìm
Đứng dựa non sao bờ suối ngọc,
Hồn say dịu dịu mộng êm êm.

* * *

Một luồng sương bạc bỗng từ mô
Lên cuốn vòng trăng cuối mặt hồ
Cuốn cả non sao bờ suối ngọc
Người lơ lửng đứng giữa tut vô

* * *

Trời dất tưng ra thành thủy tinh
Một bàn tay ngọc dẫm hương trinh
Âm thầm mờ trên bên đôi má
Hơi mát dề mê chực khắp mình

ĐÀ LẠT TRONG TÔI

*Đồi lưng thấp cao lưng bậc thang âm
Môi chạm vào phím hồn rung lặng lẽ
Bước lên thấy gần thêm trời thoáng nhẹ
Và xuống nghe đời giữ nhịp thăng bằng*

*

*Tước mặt bông bành huyền ảo sương giăng
Người người lằng lằng lững chần chừ bấn đất
Đừng thở mạnh hử làm sương bay mất
Như giấc mơ hoa vụt biến không ngờ*

*

*Ở nơi này tất cả hóa thành thơ
Tà áo trắng bay qua sương mờ lãng đãng
Gió nũng nịu biết uốn mình duyên dáng
Mặt hồ nghiêng gương lòng lánh soi đôi.*

*

*Không té tan vào thắm dưới vành môi
Trái hồng đỏ như tươi vui bất chợt
Đời trẻ quá màu rau xanh non mượt
Phong lan thành cánh bướm đậu rung rung.*

*

Hoàng Như Thủy An

Trên đỉnh ngàn năm mây trắng

Tặng Thành phố 100 năm

Dãy phố chiều lên

Chôm nắng

Chuốt vàng sợi cỏ

Hai đứa trẻ lững quăng lên đồi

Hai dãy phố nằm ngủ

Lim dim hạt nắng hạt mưa

*

Hai dãy phố sớm trưa

Đôi chim bông bẽ lên ngàn

Bay lên đỉnh ngàn năm mây trắng

Chàng Lung ôm vàng trắng Bian mơ ngủ

Hai đứa trẻ đánh công chông ca lời tình si

Đôi bờ nhật nguyệt soi bóng nước xanh. *

Dãy phố mở mắt ngó sương

Con gái con trai bỗng lạ

Ngày qua chằm lo cấy cà

Trên cánh đồng tình yêu tốt lúa

Hạt nắng hạt mưa

Bóng cỏ thôn đôi lữm năm nở lém

Hai dãy phố chiều lên chơi trốn tìm

Mùi sương cỏ rồi tóc bay

Phố nâng cánh bỗng chạy ù

Dài tay nối những chân trời mắt em...

Vũ Thanh Bình(12 tuổi)

Thành Phố Hoa

Nơi đây thành phố hoa
Đã Lạt đầy mến thương
Gió đưa hương hoa đến
Mang niềm vui vào nhà

*

Muôn ngàn ánh sao sa
Lung linh trên mặt nước
Sao trên trời - dưới đất
Lấp lánh đêm phố phường

*

Chào buổi sớm mùa xuân
Mây quấn chân đỉnh núi
Mặt trời gieo nắng mới
Trập trùng lòng mùa qua

NGÃU HƯNG PHỔ PHƯỜNG

*Đà Lạt của tôi trôi trong sương giăng
Là ánh chim đêm tìm miền đất đậu,
Đà Lạt của tôi dòng sông mặt trời
Trôi về nải tím chiều muộn hậu...*

*

*Đà Lạt của tôi người bạn vong niên
Gặp trúc hấp hừng
Gỗ bặc đá chênh vênh
Quán nhậu
Chén rượu ngoại ô
Ngắm một liếng
Khà...*

*

*Đà Lạt của tôi vó ngựa chiều mưa
Lóc cóc đội về quán trọ
Lữ khách dừng chân giữa đường mưa gió
Ngước nhìn một khoảng trời thông...*

*

*Đà Lạt của tôi, em ơi biết không?
Đà Lạt của tôi mưa chiều qua lòng...*

1993

Phạm Quốc ca

THƠ TÌNH NGÀY XUÂN ĐÃ LẬT

Mùa xuân đến lạ khi nào chẳng biết

Quê hương ta ước vỡ Anh đào

Như tuổi xuân em ửng hồng gương mặt

Màu hoa dâng rạo ước miền cao.

Tình yêu đến lạ khi nào chẳng biết

Để có chiều nay ta bước bên nhau

Đất nở hoa tươi, trời xanh luôn nắng

Trời đất cũng yêu với mỗi tình đầu.

Trăm màu ảo bên mặt hồ mây trắng

Thành phố mình nhiều lắm lâu đời

Tươi cho lắm dù xanh mát ước

Cỏ tươi non bên chỗ ta ngồi.

ĐÀ LẠT TRONG MẮT TÔI VÀ TRONG MẮT AI

Nắng! Phải chăng là giọt vàng...?

Tuôn trên hồ lá, lung linh

Mưa! Có phải là đôi lá...?

Đếm bước um vẩy bên nhau,

Dù về phố vắng.

Gió! Vi vu - ngàn thông vẫn hát

Giữa dải lời bát ngát... mệnh mông

Như tiếng sáo diều

Năm tháng tuổi thơ - tuổi thơ.

Bão! Là cội cỏ nước chia mưa

Bắc - Trung - Nam

Đung đưa chiếc võng - ru con vào giấc ngủ

Giữa lòng mẹ: Âu Cơ

Sương! Tơ giăng mờ chân núi

Quyện mờ chân mây - chân mây...

Còn chăng lời quan họ - lên cao nguyên,

Anh du khách ngẩn ngơ - ngẩn ngơ,

Chẳng muốn về

Chẳng muốn về - người ơi - người ơi!

Cao nguyên xanh đang mùa nắng lửa
Trên đầu ta tưởng muốt mây bay
Bầy lữ em hiền như chiếc lá
Trưởng đợi dâng màu tuổi thơ ngây.

Ngày xuân, ngày xuân đất trời mới quá
In bóng mặt hồ lòng cấp thiên nga
Thong xanh dâng lòng đôi tình lữ
Mắt ta nhìn nở sáng một ngày hoa.

CON MUA QUẢ VƯỜN MẸ

Buổi giêng hai ập đến cơn mưa

Vườn mẹ chiều nay lễ quá

Những giọt nước trong lành chan chứa

Trời Đà Lạt mưa như rót xuống mặt hồ

*

Phố núi đang chìm trong nắng hanh khô

Những ngã đường vàng au gió bụi

Những lô vườn thất thao thất hoải

Chường ngất trời trong gió chuyển mùa

*

Thương mẹ một đời dầy sớm thức trưa

Ồn lênh cùng với hai thùng nước

Đầm lũng này đủ kho lũng thác

Kal nước như mơ trên lưng lá cây

Nghề làm vườn vào độ giông hai

Mẹ xoay xoay đôi thùng chát

Mà những hàng cây đang lớn nhanh lắm vó

Ở ai nước nào cũng như thấy chưa no

Con mưa chiều áp giữa mùa hè

Làm vườn mẹ nghỉ ngay lúc lư

Bàn tay mẹ như thời con gái

Dẫm nước mưa mát rượi bờ vai

Mẹ đặt đôi thùng hứng giọt mưa rơi

Nghé liếc nước âm ào nước nước

Đôi mắt già ngời lên hạnh phúc

Mẹ lắng nghe những giọt lá rơi cười...

Dalat, tháng 6-1993

Lâm Thị Mỹ Dạ

MỘT NGÀY ĐÀ LẠT

Buổi sớm

chưa có tiếng người chỉ có tiếng chim

tiếng chim long, ngân thành vòng, thành chuỗi

Như một loài hoa lạ của trời

thả tiếng trùm xuống thành phố đầy vơi.

.

Một khoảng biển ở trên đầu em

một khoảng lửa ở trên đầu em

một khoảng nắng vàng trong mưa lai láng

bao chiếc ô nói cuộc đời Đà Lạt

mơ màng, lững tề mà lững sâu

đôi lứa bên nhau trong chiếc ô màu

chú ngựa đen lắt bươm nghiêng cổ hí

tiếng chân ngựa gõ đều lên mặt phố

như tiếng đập của quả tim thời gian!

Tôi đi trong Dù Lạt lòng chưa chán
Như cô bé lạc trong câu chuyện cổ
Như cơn gió lạc vào huyền thoại
như em lạc vào tình yêu của anh.

*

Ồi màu xanh, màu xanh, màu xanh
thấm trong mưa màu xanh tỳ lệ quá
đường trong cây, tháp thoáng nhà trong lá
Bất chợt mưa, bất chợt nắng vàng.

*

Hoa trên trời, hoa dưới đất xôn xang
Mimosa vàng như gót chân của nắng
lay-on đồ, lời hoàng hôn thâm lặng
tím tròn xoe dóa Cẩm-lú-câu
hoa Vũ-nữ múa rồi về đâu
để bóng xu-xi ngẩn ngơ mãi thế

*

Tôi đi, tôi đi lòng như đứa trẻ
Hoa dại, hoa khôn, thác trắng, mặt hồ
Đà Lạt thấm vào tôi như nước
Cho lạ lòng tôi nhận mặt giấc mơ.

*

Hồ Xuân Hương mặt nước thăm tu
Thị nhân hồi có nhìn tôi không đấy
Hồ xanh trong lòng sâu đến tận trời
Nghe mơ màng bao bóng thông trôi.

*

Cuốn tung hết những bọt bèo rác uể
Thác tung bờm vạch một dòng đi
Sao mền mại tên như là thiếu nữ
Vang vọng trong chiều Cam Ly! Cam Ly!

*

Bàn tay mẹ chai sần cuốc đất
Rau lên xanh chan chứa mắt người
Ở đình - ở ngôi hàng hàng, lối lối
Đất đỏ tình người cao nguyên thấm lúa

.

Bao ngọn cỏ trong nghĩa trang chiều nay
Nói gì với lời một ngày Đà Lạt
Rừng ươm trời xanh, ươm ươm câu hát
Cúc anh nằm giữa thành phố tình yêu.

.

Người vô danh cỏ cũng vô danh
Nhưng tôi biết suốt đời tôi, mắc nợ.

1981

ĐÀ LẠT MỘT LÀN TRĂNG

Trăng ảo ảnh lấp lờ trong sương trắng
Ngọn gió nhà ai thấp thoáng ở bên đồi
Tiếng móng ngựa gõ ròn lên dốc vắng
Nghe mơ hồ một chiếc lá thông rơi

Em nhóm bếp bằng củi ngoi nhỏ
Ngọn lửa lấp đi khoảng vắng giữa hai người
Tôi lơ đãng nhìn em nhìn lơ đãng
Sầu nước pha trà vừa ấm ứng lời

Em biết chút chả ai lơ đãng cả
Kèn than hùa đang đổ đến hết lòng
Mà ngọn lửa cứ giả vờ le lói
Mùi nhựa thông theo sợi khói đi vòng...

Ngô Viết Dinh

GẶP LẠI ĐÀ LẠT

Tôi về đây Đà Lạt ơi
Đến tìm nửa trái tim tôi nơi này
Vẫn đôi thông ngát phấn bay
Gội hồn tươi mát từng giây tâm tình.

*

Hồ Xuân Hương sáng lung linh
Lòng sâu vẫn dấu dáng hình bóng tôi
Lòng thân quen vỗ đầy vơi
Làm sao tôi với bóng tôi được nào.

*

Thác Cum Ly vọng núi cao
Gửi lời gió gọi tôi vào dạo chơi
Nước leo lắt lưa trắng phơi
Tĩnh tôi như áng mây rơi chốn này

*

Đôi Cù xanh mượt cỏ dày
Phủ lòng đôi cỏ chín dày mộng mơ
Nuôi hồn thi sĩ non tơ
Cho lời tìm một ý thơ giữa chiều

Đón lời trong đợi mong nhiều
Cùng vào thung lũng Tình yêu sớm ngày.
Nụ hôn tròn một vòng tay
Thông reo đổ bóng cỏ dày nắng in

Hồ Xuân Hương sáng lung linh
Lòng sâu vẫn dấu dáng hình bóng lời
Sóng quen thân vỗ đầy vơi
Làm sao lời vớt bóng lời được nào.

Thác Cầm Ly vọng núi cao
Gửi lời gió gọi lời vào dạo chơi
Nước treo lấm lụa trắng phơi
Tình lời như áng mây rơi chốn này
Tôi tìm nào thấy nửa tim
Nửa còn lại cũng lặn chìm trong em
Thôi chào Đà Lạt, Pleim
Muôn đời thông rải phấn lên nắng trời.

Nguyễn Ngọc Diên

CHIỀU ĐÀ LẠT

(Tặng họa sĩ Châu Lân)

Hai người trăm lư như đứng núi
Tuổi thanh xuân là tiếng đàn vọng lại
Bướm vàng bay chấp chờn trước thác rơi
Hoa Lay-on lừng phất phơ trên núi
Áo váy, cườm hạt nhòa sương.

Có ngõ ngách nào đâu mà nhớ
Bên ban đầu chưa có lối vào ra
Giữa đồi thác nhà cao lừng phố núi
Bên đây đường phố ngập trời hoa

Nắng cứ từng lên trong tranh vẽ
Dòng người đi bóng ngả sườn non
Nhưng đây nhà lô nhô như sóng bể
Chiều sắc vàng, thắm bạc vào cây.

Chiều Đà Lạt trong veo, ngà ngọc
Trời như cảm được ở lòng bàn tay
Người Đà Lạt trăm lư nổi nhớ
Hai người thả chiều vào tranh.

Quỳnh Đường

KHÚC HÁT THÁNG TƯ

Kính tặng anh T.

Bầu trời xanh đầy vòm nắng lên cao
Cây gập đất, mùa xuân xoạc liếng gió
Cánh phông lun lộng mình bên khung cửa sổ
Cao nguyên vào tháng Tư

Tháng tư mát lòng giường mặt trẻ thơ
Là một ngày vượt qua bao nước mắt
Nhường cánh lan vui mình qua sông luyết
Nở màu trắng tinh khôi

Mỗi sáng mai rạng rỡ những niềm vui
Lúa nếp nhuộm lên mặt hồ lấm lỏi
Cơn bão xưa đi nhường đêm dài u tối
Lặng tờ mùa xuân hết linh

Ngày đó em ơi, giọt nước mắt long lanh
Trường đũa cạn trong đau thương thù hận
Lại trào tuôn dưới nón tai bèo tha thiết
Trên ngực gầy... mẹ ta ngỡ chiêm bao !

*

Một ngày tháng tư luôn chảy sóng cờ sao
Như dòng điện sáng lên từ câu hát
Cây bút lá vàng nở hoa đời thơm ngát
Núi vội trở mình sau giấc ngủ ngàn năm...

*

Khúc hát tháng tư lời cao nguyên mệnh mông
Như ngực trẻ trào lên căng nhịp sống
Những khúc hát phấp phồng bao ước vọng
Mở chân trời
Vươn tới những tầm cao

Dalat, tháng 4-1993

Văn Dắc

HỒ THAM THỜ ?

*Không phải là ánh mắt
Mà bảo hồ chớp mí
Không phải là mái tóc
Mà tìm nghe lời thề.*

*

*Dời vãn dời bút ngút
Gió vãn gió quen về
Thông vãn thông lá liễu
Chiều vãn chiều bên khe*

*

*Đà Lạt ơi có gì
Mà gọi hồ Tham thờ
Lòng hồ trong tảo thế
Sao thành tên lái tè !*

*

*Đà Lạt ơi, Đà Lạt
Thành phố mình lướt mắt
Đẹp như những cung bậc
Hồ buồn này đã hết*

*Cúi lên dưng nước mắt
Đã lun vào mây xưa
Cánh hoa Mi-mô-sa
Bên hồ soi rạo rạo .*

VIẾT TRƯỚC NHỮNG HÀNG BIA

*Hàng bia trắng, rừng thông xanh
Đài cao ngẩng mặt đất thành nghĩa trang
Ngoại ô trời đất thênh thang
Chói chang nắng, gió nhẹ nhàng bay qua.*

*

*Tôi lữ Đà Lạt tìm ra
Nén nhang lòng vọng gọi là ai âm
Tước hàng mộ chí lặng im
Cúi đầu lắng khúc nhạc trầm của cây.*

*

*Biết là có mặt ở đây
Bao nhiêu lửa tuổi miền này quē hĩa
Chữ chìm, chữ nổi lên bia
Làm sao thức, làm sao ghi một đời ?*

*

Làm sao nghe giọt máu sôi
Phút thương lòng ấy chảy ngời trái tim
Làm sao nhớ, làm sao quên
Thật xứng nào hóa bướm miền núi sông !

Giờ tôi thấp nèn hương thơm
Họa chăng là bớt ghen lòng, chút thôi !
Khuyết chim trong đất ai ơi
Còn nghe nữa tiếng nói cười cất lên.

Khát nào bằng khát bình yên
Ba bên nắng, bốn bên gió lòng
Đất trời một dải mình mình
Hóa con én lượn chim trong chiều vàng.

Một vùng cỏ dại cây tương
Mà rừng thông đã giăng hàng hôm nay
Một thời mình với tằm gai
Mà xưa lui đã lặn ngày dòng vui

•

Có gì vẫn vật lòng tôi
Vé như giấy phôi nẩy chồi ngọc mưa
Có gì dần chước làm thơ
Nửa như lửa bốc, nửa như dịu dầm

•

Giữa từ nơi các anh nằm
Cúi đầu với bóng râm cầm lên tay
Đầu mai ra huyết tháng ngày
Cũng còn chui nắng nơi này lời mang.

Dà Lạt, 1985

Nguyễn Quang Hà

ĐÀ LẠT

Vượt đèo Sông Pha gặp bát ngát mây trời
Thành phố hiện ra như trong huyền thoại
Chân đang bước, chân như dừng lại
Mắt đang nhìn, mắt bỗng ngẩn ngơ.

*

Nắng rất mềm, màu nắng ngày thơ
Má con gái đỏ mùa dâu xanh ngát
Phải đếm con trai dùng dằng quanh quất
Nên những con đường nơi đây rất cong?

*

Loong coong vó ngựa lượn vòng
Đại ngàn thông xanh thác Pienn trắng xóa
Làn sương mỏng trên mặt hồ Than thở
Thoảng lướt qua như còn ấm hơi người.

*

Nỗi đau rơi giữa tim đời
Thành thung lũng Tình yêu thao thức
Em khẽ gọi: "Đà Lạt ơi! Đà Lạt"
Đêm Noel nở vạn đóa Anh đào.

Như có điều gì muốn nói với nhau
Chiều dần buông trời se se lạnh
Đôi Cù chấp chờn ngàn cánh bướm
Hoa cỏ xanh rờn, lừng đời, lừng đời...

BÀI THƠ ĐÀ LẠT

Từ xa nghe tiếng tìm lên,

Thêm yêu giải dứt dành riêng cho mình.

(Pa Pa tôi đã gặp mình,

Hôm nay Đà Lạt thêm tình đáng quen)

Ở đây hết ngát Cao nguyên

Lặng lặng nắng nhẹ, mây viên đời thong.

Không như giữa hòng trung,

Suối quanh quất hien, đường thông thả chầm

Đứt như là những tiếng chầm,

Đứt sực là sắc màu rừng của đèo,

Khoa vườn sản có bày qua,

Khoa rừng cũng đẹp hơn trên đồi

Núi xa, thác đổ trắng ngời,

Thung gầy, mát mẻ bao lời của rau.

Hương rừng cứ chấp chôn chao,

(Lần trong hương có hương nào của thông?)

Giữa hồ mà lạ lòng thông,

Khi thu cứ dịu dàng nâng bước chiều.

Then dịu mà má cứ đào,

Khi em cô gái chưa chào đã thương!

(Phải vì đất nước cầu mang,

Đức nên xé sổ mơ màng là em?)

Ồ đời, ời xuôi, ời duyên!

Đưa thơ gởi lại: ý nguyện mặt hồ.

Trương Xuân Huy

ĐÀ LẠT CHIỀU MƯA THÁNG NĂM

Đà Lạt ơi chiều mưa tháng năm
Phố xanh, rừng cũng một màu xanh
Lông lười như cỏ hồ xanh biếc
Mắt lười như sâu ngon gió lành

Đà Lạt ơi chiều mưa núi xa...
Như mưa quan tài vọng vang nhà
Em về bên ấy mưa nhiều ít ?
Còn đợi mưa về giầu lệ xa ?

Đà Lạt ơi chiều mưa rừng sâu
Lông lười con nước đục luôn ngàn !
Về đâu chiếc lá khô mùa cũ
Em bỏ về đâu thuê mắt nhau ?

Đà Lạt chiều mưa ngồi quán lạnh
Cà phê nhỏ giọt đắng lòng ai ?
Cà phê nhỏ giọt chờ mưa lạnh
Năm tháng ơi lòng ai có phai !?

Đà Lạt quê hương đồi núi nhớ
Tháng Năm mưa trở lại màu xanh
Nửa chừng trái đất em đang ở
Chốn cũ hương chẳng chỗ vẫn dành ?

Trương Nam Hương

CẢM NHẬN CHIỀU ĐÀ LẠT

Ở đây sương tím như hoa tím
Mây lang thang cổ lịch bay về
Em chợt hiện sau bước rềm nâu thếp
Anh được lần tiên cảm đá si mê.

* * *

Đây đưa nắng bên hồ thông nở lất
Người chiều sa vạt áo quét ngang chiều
Mắt anh liếc thơ tình anh lạc mắt
Giữa bốn bề vi vút gió, thông reo...

* * *

Em cứ lẫn trong sương huyền ảo thế
Vàng trắng non cong, khuyết nhánh lòng mây
Anh đứng vắng bên hồ chân bết rễ
Trái thông nào sơ ý ụng tiên tay.

Thanh Dương Hồng

NGÃU HỨNG CHỖ ĐÀ LẠT

Tựa lưng vào bức cửa ven đồi

Tôi nghe chiều trời chìm lại

Giờ khoan thai chảy trên cơn nước rãnh...

Đông người trôi nhanh

Không thông thần thời dừng lặng

Vài du khách thả thuyền xuôi ngoạn

Những cơn thuyền vạ lại bỗng biến mất.

Đôi Cú cò tuần tìm gòn trời thu

Ngập đờ au trên lá nhưa dạt

Người họa sĩ vẽ Chăn Lưng Đà Lạt

Ngồi ngắm lại như chiều !

Hồ Xuân Hương mùa này - như sóng mắt

người yêu

Lạnh mình mòng và buồn với với

Những sóng nước cong hình dấu hỏi

Và vào bờ, lụy vật cỏ vì hờ !

Hồng hôn nhòa chiều

Sương trắng gọi thêu thùa

Đà Lạt diệu kỳ hòa hồn vào Lungburn

đúng rồi

Niềm tin bay lên tiên thập cưu

Trăm tuổi

Đem đây thơ thắm Đà Lạt

gọi ngày mai

Dặng thị Vân Khanh

CÓ MỘT MÙA ĐÔNG

Nếu không có cái màu đỏ thắm
Hoa bang nguyên đổi những con đường
Nếu không có những luồng dổi lộng gió
Hoa quỳ vàng dần lối ta đi
Nếu không có những rặng tường vi
Nghe ngơ mộng bên ngôi nhà ngọc nắng
Đà Lạt ơi,
Sao gọi được mùa đông ?
Lìn cảm ơn biển dốc quanh co
Vạt cỏ dẫm sương thưa
thêm dịu mềm cho đất
Khuang hoa đại lan trong sương cỏ mặt
Những vừng thông bay rộng
phấn hoa vàng.
Tiếng xe ngựa gõ đều trên dốc vắng
Nghe âm vang nhịp sống buổi mai này

CƠN BÃO XÀ

VÀ NHỮNG TRẬN MƯA GẦN

Thành phố này... bao điều kỳ lạ
Không khí vô hình tựa có ai hôn
Những sắc hoa rất quen dạ cả bốn chôn
Khách lạ đến gần ngõ cùng vẻ đẹp
Người ở lâu càng lắng nhạc thông reo...
"... cơn bão xa..." dài mãi báo buổi chiều
Đêm ập xuống trận mưa vào tầm tã
Ôi thành phố biết bao điều kỳ lạ.

Có thật không thành phố giữa cao nguyên
Như chiếc nôi bươm miền đất nước
Cơn bão xa dài vừa báo trước
Lẽ dĩ vào khu bốn - khu ba
Nhiều căn nhà tự nhiên thao thức
Trần trở cùng đêm mưa...

Tôi chưa hiểu nhiều về thiên văn, địa lý
Nhưng tôi cảm một điều bình dị
Thành phố này có nỗi lo chung
Như cơn bão xa và những trận mưa gần.

Trần Hữu Lục

RỪNG THÔNG ĐÀ LẠT

*Gió dui qua rừng thông
Nắng, sáng như ẩn hiện
Ai thấp nèn ngọn nển
Lung linh vàng dềnh thông*

*

*Xôn xao ngọn cỏ mềm
Gió run trong kẽ lá
Phấn róc vàng lồi nhỏ
Sương cũng vàng bước em.*

*

Vầng lại tiếng chim ngân
Rừng trở nên êm ả
Lối qua rừng tràm ngả
Rừng lối này phớt hương !

•

Thấp thoáng sau rừng thông
Kõ xanh mùa cỏ lach
Biết anh nhìn thua thiết
Em chẳng thể lặng im ?

•

Một thoáng nắng thoáng sương
Vẫn thấy đời rất thực
Bên em chiều Đà Lạt
Trời xanh như xanh hơn.

1985

THÀNH PHỐ BỐN MÙA HOA

Xe dừng bên dãy phố dài thông

Khích đi đường mặc thêm áo ấm

Mùa hạ dưới chân đèo gió nóng

Có chùm hoa phượng đỏ chờ mong

Rời lên cao anh gặp hoa hồng

Những cánh mỏng có mùa xuân thép mở

Ngày Đà Lạt bốn mùa hoa nở

Tiên luy anh màu sắc giao mùa

Thành phố bốn mùa hoa anh thường mơ

Hoa ở vườn ai, hoa vào ngõ chợ

Đất ở đây đất đỏ

Hoa ở đây trăm màu

Con đường vòng, con đường trái nứa

Gặp một chùm hoa anh nhỡ lâu
Em gái cầm ô hoa nở che đầu
Cả Đà Lạt như đang vào Tết.
Trời đang ấm chợt heo heo lở rết
Đất mưa nhòa chợt nắng vàng lười
Đang áo ấm màu xanh, màu đỏ
Chợt mỏng manh bay tưởng áo dài
Mắt chợt nhìn hoa, chợt gặp người
Anh đi giữa phố phường nhộn nhịp
Vóc con đường dài thêm
Cho dấu chân vui từng với dấu chân mình
Lối ven hồ hoa nở chờ ai
Cây công viên người lòng lìa xén
Đường lối thác Cam Ly anh đến
Ngôi nhà nào cũng có bóng hoa đan
Một em bé sau giờ tan học

Khai đầu anh chùm hoa ven đường
Chính em là đóa hoa mười lăm
Mẹ cha em hẳn cuộc dật chằm vườn
Có hôm trời Đà Lạt nhòa sương
Thành phố giống dải hoa mờ ảo
Sương bay, sương bay rắc phấn la đà
Từ thuở nào lên dất chửa hoa
Nhà nên xóm, xóm nên làng nên phố
Giờ anh đến dất đêm chồi đêm nụ
Hoa trên tay anh biết nói sao cùng
Hoa trên tay tương ở hể gico lòng
Anh cầm cả bốn mùa hoa nở.
Bàn tay anh bé nhỏ
Mà mỗi loài hoa thắp nở tim lành
Mỗi loài hoa mang mảnh hồn Đà Lạt
Nở cho mọi người và nở cho anh...

Xuân 1983

ĐÀ LẠT THOÁNG QUA

Khang cây đứng che dù trên phố
Hoa bên đường nở vẽ chào mai
Thảm cỏ mượt như len của nước
Ngôi nhà xinh đẹp bên sông tươi

Em gái nhỏ che dù dạo phố
Đường dài êm như lát trên đường
Thành phố đẹp nhất trong cổ tích
Mùa thu về phủ nhẹ màn sương.

Tôi chỉ mới ghé thăm Đà Lạt
Mà mến yêu như đã thân quen
Thành phố cao nguyên như những thanh bình
Quạt đời mình lại nhờ khu rừng

Hoàng Kim Ngọc

ĐÀ LẠT MÌNH

*Đà Lạt mình, cỏ lúc nào cũng xanh
Gió mát dịu trong lành từng hẻm phố
Làn sương mỏng, xôn xao nỗi nhớ
Mặt hồ xanh, liễu rủ ven hồ.*

*

*Đà Lạt mình, nắng nhẹ như tơ
Dệt rất mỏng, qua tầng chùm lá nhỏ
Rừng thông hút, dập dào sóng vỗ
Xanh thắm năm, tô thắm cuộc đời.*

*

*Đà Lạt mình, muôn sắc hoa tươi
Khương thơm mát, khi đêm về lặng lẽ
Những bước chân trên cỏ mềm nhẹ nhẹ
Giữa ngàn thông, một Đà Lạt rất riêng.*

*

Dà Lạt mình, những cánh dù xinh
Lộc âu yếm, từng mái đầu thân thiết
Dấu xưa rồi, vẫn còn du diết
Nỗi nhớ nhung từng đoá hoa hồng.

*

Dà Lạt mình, diện tích lung linh
Nở rất đẹp, giữa trời thông hòa nhạc
Đường bằng bênh, như trời trong tiếng hát
Thác Prenn lung khói ngày đêm.

*

Dà Lạt mình, thành phố cao nguyên
Là nơi ta dễ thương, dễ nhớ
Nơi hôm nào Lung và Bian gặp gỡ
Để sinh thành Đà Lạt hôm nay.

1986

THỰC MƠ ĐÀ LẠT

Những dãy phố có thể bừng dưới nắng
Có thể mờ trong bóng đứng sáng bay
Tiếng xì xào ta nghe có thể là tiếng thào
Có thể là tiếng gió trên cây.

•

Có thể hạ giữa trời trên nắng sáng
Có thể thu khi chiều bình hoa mây
Có thể lạc vào trong phố
Và người đi cùng với phôi thống bay.

•

Người ta gặp bạn đường có thể là cô gái
Suốt mười năm danh gác ở nơi này
Có thể người làm vườn đêm hương một thảo
Có thể một học tiên từng bùa tiên trong mây

•

Cả thành phố mờ sáng đẹp như trong cổ tích
Hàng phố đứng dậy trong bay, ta đến vẫn không ngờ
Em có thể là em suốt đời anh chẳng gặp
Nhìn tay nhỏ anh cầm có thể vẫn trong mơ.

1976

Thơ giữa Đà Lạt thơ

Còn phòng hai ta vách định bởi ngàn thông

Giường nệm bằng bình đồi cỏ dại

Sương sương đừng tím mền nắng nua

Chợt đầy chợt mỏng chợt lạt không.

*

Ta thắm nhập vào ta qua mỗi chiếc hôn nồng

Khôn như bằng với hương rừng nhào quện

Kêu đùa thêm

thêm

thêm đến tận cùng thanh cao và bí ẩn

Và chính mình cũng hóa một làn hương.

1987

Trương Quỳnh

ĐÀ LẠT NGÀY VỀ

*Tôi trở về sau ba mươi năm
Người thân thiết mấy ai còn nữa
Chiều xuống chậm, nắng lười sau ô cửa
Mơng mênh khoảng nắng hiền như...*

•

*Con bão chiến tranh dữ dội mới tàn qua,
Cuớp đi ánh mắt đứa con trai của mẹ
Tôi bây giờ chỉ nhìn qua tiếng nói
Lặng nghe mưa nắng lọc qua hồn
Lặng nghe tiếng đời man mác tiếng chim,
Nghe tiếng suối xa chảy vào nỗi nhớ!
Ồ những con đường reo quanh sắc núi
Mái trường xa và năm tháng xa xôi
Tàn thông lên im lìm đỏ bóng.*

•

*Người Đà Lạt với nét riêng đậm thắm,
Thiên nhiên xanh soi bóng tâm hồn
Chiều cuối năm cái lạnh đến băng khuông
Gợi nhớ thương những người không về nữa
Đỉnh Langkhan trắng một vầng mây sầu!*

1975

Nguyễn Tri Tâm

CẦU VỒNG ĐÀ LẠT

*Đà Lạt nồng mời hồn chân thức Prenn
Đường than thở như bên hồ sen yêu đẹp
Nước hiền ngọt rừng thông sương mờ cổ tích
Ở hoa, ở mùa thiếu nữ bướm cùng bay...*

•

*Mùa du chơi nguyệt ngàn còn chui men say
Tìm hồn dụ học mẹ trăm điều vất vả
Mộng mơ chiều đời hay mờ hơi đất lí
Ở Lâm Đồng rừng bạc khướu theo chèo vui!*

•

*Hoa cười nở hồng hào mái ai râm nắng
Tìm được giống hoa xanh tóc trắng một đời
Cánh hoa hồng đơn bình bình huyền thoại
Thực mà đơn hòa nở Đà Lạt ai khời...*

•

Đất nước ngào lòng buy mẹ tròn hoa nư
Miền thơm cầu vồng Đà Lạt chợ năm châu
Tổ như nắng như mưa ấp ủ vú nở
Vẹn nguyên tình mẹ làm hồn em thương đau.

.

Trăm năm Đà Lạt bảy ngàn năm lẻ
Vẫn nón bài thơ chớm Sừng Cú cho dân
Vật áo dài gieo lúa Cầu Long Năm bộ
Lúa hoa buy người Đà Lạt vẫn Việt Nam!

Hải Dương 1993

Nguyễn Thị Thanh Toàn

LANG BIAN - TÌNH YÊU VÀ NỖ NHIỚ

Em ngắm trời xanh trong mắt anh
Từ đỉnh Lang Bian hùng vĩ
Nơi bốn bề mây trắng bồng bênh
Langbian tình khời tước bình minh
Thành phố trăm năm mà rất trẻ
Nơi có ngàn bông hồng hé nở
Mimosa vàng gọi mùa thu sang.

*

Đôi lại đôi cỏ xanh mơn man
Con đường dốc thúng giềng anh đào nở
Tình yêu thông lời
Cánh phượng tím bùng hương
Từng đàn én rúa rít tìm tổ ấm
Nơi em ngẩn ngơ say trời xanh thắm và anh.

*

Lớp lớp mái nhà, hồng tươi gương mặt
Nhà ai vừa dựng giữa tầng cao
Núi bạt ngàn thông xanh, dập dềnh mây trắng
Đà Lạt từng lên những giọt nắng lung linh
Cho tóc em dài thướt tha chiều ấy
Nơi ta gửi lòng theo sóng hồ xanh...
Chiều dần buông
từng làn sương mỏng
Thành phố về đêm lấp lánh sao trời
Em hái từng chùm sao phương anh
Vội nhớ những ngày xa vắng đi.
Ngọn gió qua đây hương cỏ ngọt ngào
Nơi ta đuổi mắt vùng Lũngбилун bát ngát
Lặng gửi thông ơi... ơi!

*

Sungbiam! Sung biam! Âm hưởng ngân vang
Như suối reo, sông nguồn cùng hát
Như tiếng sà xuống tím cùng em cô

K'Ho bên thác

Tự thừa nào vẫn nét đen sơ
Anh sần bần, em lìn nường, dệt vải
Lầu bập bùng nhịp đập của thời gian
Tắt cả từ ngọn nguồn Sungbiam
'Cho cuộc đời sinh
Mặt gạo thơm hương đất
Em ngấm trời sao trong mắt anh
Và sắc hoa rúc trên thành phố

Dalat, 7-1993

Vũ Duy Thông

ĐÀ LẠT

Tôi đến đây và bỗng sống sờ
Trước thành phố bình yên trằm nước
Tôi là kẻ bị rừng thông huyền diệu
Bị nước xanh dẫn dắt đến đại khê
Bị đỉnh bẫy sui mỗi lần sương mỏng
Tôi yếu mền cùng đợt non to

•

Tuần đây ở và buổi sớm đây ở?
Nắng dịu nhẹ chừng không thật nữa
Nước thành mây và mây thành nước rõ
Rừng làm vườn chống chốn cả hai mùa

•

Con sóc bầy thung lũng vô tư
Ở đây được quên, ở đây được nhớ
Thật có lỗi nếu không ghim hơi thở
Im ắng lọt cùng đến thoáng lạnh trên da

*

Phong liễu thảo trước thềm
cửa ngõ lại ra hoa
Hoa hào phóng nở như không, trong cỏ.
Ngoài quê đạo này rét gió
Thêm chút hoa bèo đổ tới đường ao.

*

Tôi chẳng đi tìm yên tĩnh dấy sao
Bốn năm gió Lào châm ra lửa
Lại bốn năm sóc này
người Thái nguyên bụi đỏ
Ngàn ấy năm bất bặt, lo toan.

Sao ở đây tôi không thể ngủ yên
Không đợi nổi ngày anh đào nở rộ
Xu em rồi, anh sống nhọc nhằn hơn
Nhưng từ biệt, chúng mình từ biệt nhé.

*

Tôi lại xếp hàng trước một căn cứ bở
Lại thức trắng đêm bên ánh lửa lò
Lại gù gật trên chuyến tàu chột chội
Lại ghen lòng trước màu lúa ấm no.

*

Tôi lại về với những chiều,
những sớm vui lo
Lấm lụng và chờ đợi
Anh bặm bụi quen hơn, anh bặm bụi
Để được nhớ về em nguyên vẹn tốt lành.

*

Dù Lát trong tôi
Dù Lát tôi mong mỏi
Suốt đời tìm, suốt đời ở khẽ bên.

MỘT THOÁNG ĐÀ LẠT

Sương tinh bạch sớm mai trên thành phố
Nắng mịn màng như phấn rắc trời cao
Mưa êm nhẹ như lời thủ thủ
Người bên người, anh đi bên em.
... Những cánh dù muôn sắc chao nghiêng
Khép mở một niềm tâm sự
Dù nghiêng bên này cho nước đổ
Và nghiêng bên kia che trời nắng xiên.
Chiếc dù che anh và em
Như một mảnh trời riêng nhỏ nhỏ
Cho ta nhớ về lâu lú
Che mắt chúng mình tuổi thơ.
Nhớ ngày xưa,
Mẹ lần lữa nắng mưa, nón lú...
Ôi thương quá
Những cánh dù trên thành phố như hoa.
Mai này nếu phải đi xa
Cũng không làm sao quên được
Những nụ cười e ấp
Dưới cánh dù xòe hoa...

Lời trần tình với Đà Lạt

Chiều bộ hành

Những đám mây cỏ lịch

Về cũng muôn sợi dây đàn

Gió nhắc phím trên mấy tầng lá biếc

Thông mơ màng kể chuyện hợp lun

*

Đêm đôi mắt

Vườn nhân gian rộng quá!

Thầm xu - ngung dốc đá tu ngồi

Nếu một nhành trăng thuở ấy

Đứng lòng... lụt hững cả bờ môi.

*

Dù Lạt ơi!

Em bây giờ xa người

Câu thơ xanh run rúi mãi trong chiều

Tu có cả một bảo tàng trong trí nhớ

Tên em - còn đó một niềm yêu.

*

Kỷ niệm xếp cao thành phố núi
Ta bơi trong biển tím hiền hòa
Vòng từ trường... không em!
Bấn loạn
Lời trần tình gửi lại lúc chia xa.

1993

Trần Nhật Thu

NÉT CHIỀU GẬP LẠI

Ta bỗng gặp tuổi thơ ở đây
Vội bờ hoa quỳ vàng nắng
Con đường âm vang sỏi trắng
Phố hẹp từng sau những đồi thông.

*

Nghé xôn xao gió dậy trong lòng
Ngày toàn thặng về ta, trên phố cũ
Thông đang đổ vào mùa đậu quả
Nghé mơ hồ tiếng lá xôn xao.

*

Như trò chơi dưới bất ngày nào
Vừa gặp đấy rồi lạ lòng biến mất
Căn gác nhỏ như một lời hẹn trước
Bạc thêm ảm ướt hoa rơi.

*

Đời thông cao lừng thững mây trôi
Thành phố hiện sau vòm trời lồng lộng
Dãy Langbian như vòng tay lớn
Từ những bờ hoa gió thổi về

*

Con đường quanh co nở rộ hương vi
Sương mờ ảo bay qua trong chiều Đà Lạt
Hoa "Đừng quên lời" tím lỏi vườn thu thiết
Từng bậc xanh dâng hát một góc trời.

*

Và nắng chiều vàng ươm, nắng chiều oi
Cứ rơi mãi thác vàng trên mái phố
Cứ lấp lánh như một câu truyện cổ
Đã dọc dài rồi tuổi thơ.

*

Tôi đến đây như giao ước với người xưa
Để được sống trong nét chiều Đà Lạt
Lòng thầm gọi tên người đã khuất
Chiến đấu cho đất này, cho cả tuổi thơ tôi.

1977

Vũ Văn (12 Tuổi)

MÙA THU ĐẾN TRƯỜNG

*Ngàn thông vi vút hát
Bên hồ nước mênh mang
Ơi đất trời Đà Lạt
Vào thu đẹp vô vàn*

*Không lả lả lá vàng
Không chân nai ngơ ngác
Chỉ có lời thông hát
Nâng bầu trời xanh trong*

*Rực rỡ muôn đóa hồng
Thắm màu cờ Tổ quốc
Nhịp nhàng chân em bước
Cùng mùa thu đến trường*

Dalat 9-93

Phạm Vĩnh

ĐÀ LẠT XUÂN VỀ

Tôi lại về thành phố cao nguyên
Sau năm tháng nhớ thương như lửa cháy
Năm sắp hết nụ Xuân bừng thức dậy
Lạnh cao nguyên vương xuống lưng đeo

*

Con đường qua nơi gặp tình yêu
Nên đời núi quay tròn tình lệ
Thức trắng xóa như áo dài tiên nữ
Bay về đâu còn vất lại bên đời.

*

Một vành sương trắng đục xa xôi
Tắm khăn mỏng trôi về thành phố
Những ngọn thúp nòn nao chiều nắng đỏ
Cánh tay giờ giữa khoảng đất trời.

*

Nước Xuân Hương lỏng lênh mắt ai cười
Xe ngựa chạy đời Cù cũng ngược thời
Anh đào nở bằng thuang lòng đời lâu
Ở cho đều bước dệu vai nhau.

*

Thành phố cao nguyên, thành phố sắc màu
Nơi kỷ niệm hồn nhiên như tuổi nhỏ
Hồng ngọt Trại Kham, bơ thơm Xuân Thọ
Rau tươi Tân Lạc, hoa đẹp Vạn Thành....

*

Những con đường dang rộng cánh tay xanh
Như đang kể về bao niềm vui mới
Và tôi bước theo nhịp lòng phôi phôi
Giữa quê hương Đà Lạt xuân về.

*

Hãy lắng nghe, hãy lắng nghe trong đêm
Tiếng bước chân rất mềm của hạnh phúc
Đến quanh ta tạo thành vòng mơ ước
Một thoáng buồn hạnh phúc cũng bay đi.

*

Đêm Đà Lạt là đêm rất diệu kỳ
Màn đêm mỏng như một tờ giấy mỏng
Màu tím loang trên làn thông sẫm bóng
Mặt trời lên mang hơi ấm tình người

*

Hạnh phúc nào cũng nảy nở sinh sôi
Trên mặt đất, dưới mặt trời chiếu rọi
Góc hạnh phúc từ trong đêm vươn tới
Bình minh lên trong ánh mắt, nụ cười.

1986

ĐÀ LẠT MỘNG MƠ

Chịu trách nhiệm xuất bản :

TRẦN HỮU LỤC

Chịu trách nhiệm bản thảo :

HOÀNG KIM - TRẦN THĂNG

Biên tập :

HOÀNG KIM NGỌC

Bìa - mỹ thuật :

LÊ SINH THỰC

Kỹ thuật vi tính :

TRẦN CUNG THƯƠNG

Sửa bản in :

MAI XUÂN

In 1.000 cuốn (11x19), tại Xí nghiệp Bản Đồ Đà Lạt, giấy
phép xuất bản số 48 do Sở VH-TT-Lâm Đồng cấp ngày
29/10/1993, in xong và nộp lưu chiểu 11-1993